

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Rebus Iaponicis, Indicis, Et Pervanis Epistolæ
Recentiores**

Hay, John

Antverpiae, 1605

Qvomodo Tandem Trvcidatvs Sit Qvabacondonvs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61204)

Christo nomen dederat, is noluit cum aliis subscribere, sed audacter respondit, nulla ratione se hoc erratum admissurum, probè se nosse, quicquid ipse faceret, esse incantationem, eoque minorem ad hominem liberandum vim habere, quo idolum, à quo auxilium expectabatur, stupidius erat eo, pro quo postulabatur.

QVOMODO TANDEM TRUCIDATVS SIT
QVABACONDONVS.

Cum in dies augeterent Quabacondoniarumna, angustia, molestissimaque cogitationes, quæ cum grauissimè excruciabant ob recentem memoriam imperii sui, potentia, voluptatum, illecebrarum deliciarumque maximarum, quibus paulo antè fruebatur. consuetudinis quoque dulcissimæ, quã habebat cum dilectis suis filiis: nec æquo animo tam repentinam tamque acerbam mutationem sustinere posset, cogitare cœpit, de fine huic calamitati imponendo, hoc est, sibi ipsi manus violentas inferre. Has cogitationes cum mente versare etiam Socii notarunt, ex pallore vultus, ex aspectu oculorum turbato & formidabili, ex deambulatione nunc lenta nunc concitata, ex aliis signis. Quare omnes omnem lapidem mouebant, ut eum ab hac tam stulta voluntate deducerent, alii injecta spe, Taicosamam non posse tandem obliuisci se esse patrum; alii esse non paruum insipientiam, in tam iuuenili ætate immatura morte omnem spem præscindere; alii denique in viam reuocare eum conabantur mentione magnanimitatis principis propriæ, quæ hoc amplius eminere debeat in principe rebus parum prospere fluentibus, quo plus animi exemplo suis adderet ad omnes casus aduersus infracto animo perferendos.

Reddidit hic casus Dominum Michaëlem admodum ancipitem & perplexum; cum enim omnes socii prorsus se compararent ad mortem, videbat se sine summo dedecore & ignominia, secundum Iaponiorum morè, in vita permanere non posse; si verò se ipse vnâ cum reliquis enecaret, cernebat se, cum summa conditoris sui offensione, animæ simul & vitæ æternæ iacturam facturum. Itaque cum decreuisset præstare se hominem Christianum, Diuinumque oculum reuereri, omnia arma sua vni famulorum tradidit, ut omnem sibi occasionem tale facinus designandi adimeret.

Triduo post mandatum à Taicosama allatum est, quinque è comiti-

comitibus Quabacondoni confestim debere ad suos patres
 degētes Fuscimi, reuerti: quorum primus erat Dominus Mich
 Omnes vna voce responderunt, se suæ Celsitud. magnas pro
 to fauore agere gratias, sed quoniam iam vitam suam obruti
 Quabacondono, se non posse sine infamia eum deserere. Qu
 cū Quabacondonus tunc ipse præsens audisset, manibus
 lum sublatis, cœpit omnes obsecrare, si cara eis esset ipsius
 quamprimum Coia discederent, & mandato patris sui obtem
 darent, hanc vnā superesse viam placandi Taicosamæ, si in
 nibus ei obtemperetur. Coacti ergo ad reditum contra volun
 tem, tanta celeritate totum emensi sunt inter, vt quod triduo
 currendum erat, vno die absoluerint: cumque arbitrarentur
 gratum Quabacondono ea re facturos, vitamque eius imper
 turos, nihil minus impetrarunt, sed potius necem eius acci
 rarunt.

Quinto-decimo enim die septimæ lunæ anni ipsorum, qui
 spondet nostro mensis Augusti, Coiam allatum est Taicosamæ
 mandatum, vt Quabacondonus omnesque eius socii ventres
 ipsi diffunderent. Antequam verò Moeusicus tam duram senten
 tiam (ille enim erat, qui illam attulit ad Quabacondonum) im
 mulgaret, Bonzium quendam nomine Biuscirtum trigentesimo
 sextum ætatis annum agentem moneri curauit, vt inde se pro
 peret, & sic neci eximeretur. Quod fecit ductus amore seculi
 istius vetulæ, quæ supra diximus Taicosamæ imprimis caram
 se. Biuscirtus enim erat huius vetulæ nepos. Sed Biuscirtus
 rum ei dedit responsum, se non cogitare de vlla Taicosamæ
 denda ob donatam sibi vitæ gratia; quare illico abiret, tali
 nullum esse apud se locum; cū enim nec genere sit nobilis,
 rerum scientia clarus (erat autem legendi imperitus) tamen Qu
 bacondonus se mensæ suæ conuiuam adhibuisset, non posse
 vnquam maiorem contingere honorem, quàm si potius cum
 occumberet, quàm in vita sub inimici sui vmbra superesset. At
 hac obstinatione animi retentus mansit Coia, vt Quabacondo
 mortem cum nobili sua societate redderet illustriorem. Qu
 videtur areano diuinæ sapientiæ consilio, ad castigandam vetulæ
 illam Bonzii amitam, permissum: nec enim rationi dissentanea
 est, illam quæ neci Quabacondoni procurandæ auxiliares manus
 præbuerat, iam nepotis sanguine licet inuitam punitam fuisse
 profus, vt si Quabacondoni familia peracerbum Domini
 casum deplorauit, vetula illa ob nepotis amentiam non admo
 dum riserit.

Cognita autem extrema & irrevocabili Taicosamæ sententia, infelices illi omnes se ad mortem compararunt. Et primus quidē omnium in se defaicientium fuit famulus honorarius annorum nouendecim, qui duriore animo quàm ferro ventrem sibi disse- cuit, huic adhuc palpitanti Quabacondonus, post magnum ho- norem ei delatum, machæra caput resecurit, & in loco sublimi de- fixit. Idem fecit secundo octodecim annorum adolescenti: & ter- tio, qui decimum-seximum agebat. Quarto autē, qui erat Biuscit- tus, ne excrucietur se diutius, in disseccando ventre occupato, mox caput à corpore abstulit. Quintus esse voluit Quabacondonus, qui dum barbaris manibus, iam ad feritatem assuefactis, se ipse dilaniaret, eques quidam ea ipsa machæra, (ô iustissimum Dei ju- dicium) qua Quabacondonus immanissimas hominum strages ediderat, obruncato capite, vno momento tantas sanguinis ef- fusiones vindicauit. Sextus fuit dictus eques, qui vt reliquos æta- te antebat, erat enim natus annos quatuor supra triginta, ita po- tēremus in se deseuiit. Finita hac miserabili tragœdia, confestim aduolârunt Bonzii, vt eodem in loco corpora eorum concrema- rent: qua re non obscura signa dederunt, eorundem infaustas a- nimas iam tum sempiternis inferni flammis conflagrare cœ- pisse.

Functo huius exitus nuncio Fuscimum perlato, mox Taico- sama, fera illa implacabilis, quæ cruore humano semel degusta- to, ferocior furiosiorque in dies reddita est, ad extinguendam ar- dentissimam sitim effundendi sanguinis omnium eorum, qui Quabacondoni partes secuti fuissent, quos iam capitali prose- quebatur odio, scelus scelere cumulans, mandauit, tres primarios Dominos è Quabacondoni familia, qui in varia se receperant monasteria, è medio tolli. Quorum vnus, quoties Quabacondo- nus supradictam carnificinam exercebat, præsens aderat, atque etiam rem omni dedecore & execratione plenam collaudârat. In- ter eosdem fuit & Scirabingus. Neque hîc se continuit insana Taicosamæ rabies, sed tam longè progressa est, vt nutritorē quē- dam suum eidem calamitati inuoluerit, quem nihil iuuat, quod bellandi arte omnes superaret Iaponios, quod potentissimus to- tius Tensæ, quod aliquot millionibus auri abundaret. Sed nec profuit, quod verè diuinârit de morte sua: saepe enim amicissimo suo Quabacondono affirmavit, se aliquando vita pro ipso priuā- dum. Habebat is filium sedecim annorum, maximæ expectatio- nis, sic vt patri simillimus videretur aliquando futurus. Hic in Fuscimo degens, occultè scripsit ad patrem, agentem in Saicoru, epistolam,

epistolam, sed æquo tardiùs, qua commonefecit eum, de sententia mortis à Taicosama in ipsum lata: & addidit, ne propter nimio angeretur, citò se eum, si occidat, in alteram vitam inditurum. Deinde adferri ad se iussit arcam plenam ensibus, electi opere fabrefactis, vnoque latus accinxit, donec nunciatus morte Patris allatus esset. Fuscimum autem venienti Taicosam indicari iussit, etiam si filius esset Chimuræ, (hoc enim erat non Patri) tamen quia innoxius esset, libere posse eum domi servare. Audax iuuenis verbis quidem omni humanitate plenas, gratias Taicosamæ ob donatam sibi vitam gratiam egit, sed addidit, eum officio suo minimè facere satis, quandoquidem iniuriam patris sui necem non posset non oblata opportunitate vlciscerique confestim inde digressus, & Meaci fanum quoddam ingressus, ante idolum Fotoco ventrem sibi infeliciter discerens animam efflauit. Verùm vt ne semen quidem vllum ex genere superesset, curauit Taicosama & matrem iuuenis in delubro Amidæ adduci, & capite truncari.

DE ALIIS CRVDELITATIS EXEMPLIS

TAICOSAMA MEACI EDITIS.

V IDEBATVR Taicosamæ tum immanitas, tum furor dignatio, ad culmen omnis feritatis hactenus peruenisse. Verùm eousque effrenata & plusquam satanica ebulliens, qua conabatur radicibus euellere, quicquid ad Quabacondonum pertinisset, processit, vt omnis tyrannidis terminos excederet. Molitus enim est è medio tollere (quod nouum & inauditum erat inter Iaponicæ Principes) eorundem iam occisorum mulieres, liberos. Ac vt maiori cum infamia iniustissimum supplicium institueretur, imperauit vt publicè, postquam circumpositæ per vias vrbs Meacensis circumductæ essent, quod indignissimum est, in loco à suppliciis reorum infamissimum tractarentur.

Inter omnes ergo Dominas, aliasque nobiles feminas, quæ Quabacondonus in arce sua habuerat, partim conjuges, partim earum pedissequas, iussit triginta quatuor primarias singulæ morte multari. Ex iis tamen tres Christianæ pedisseque singulari Dei prouidentia neci sunt exemptæ. Nam Genosoin Vicaria Meacensis, conscius innocentia illarum, ardensque desiderio ripiendi illas à sententia mortis iniuste in eas lata, tantùm effecit apud Taicosamã, de tota re eum verè informãdo, vt vitâ illis imperari